

קרן גזה ההומניטרית – גלגל שיניים במכונת ההרג הג'נוסידי של ישראל

המדיניות של ישראל בעזה – במיוחד הפעלת נקודות חלוקת הסיוע של קרן גזה ההומניטרית (GHF) ואיסור הגישה לים מיום 12 ביולי 2025 – מהווה מתקפה שיטתית על אזרחים פלסטינים ודורשת גינוי חד-משמעי. פעולות אלה מפרות עקרונות יסוד של המשפט ההומניטרי הבינלאומי (IHL), מנצלות את הסיוע ההומניטרי כנשק, וכופות על פלסטינים נואשים לשחק רולטה רוסית קטלנית בנקודות ה-GHF. איסור הגישה לים, שהוטל באמצע הקיץ בתנאים בלתי נסבלים, שולל מאזרחים מזון, סיוע וכבוד, ודוחף אותם לנקודות סיוע קטלניות שבהן הם מסתכנים במוות או בנכות. ההשפעה המצטברת של מדיניות זו, לצד הצהרות מפורשות של בכירים ישראלים, חושפת לא רק כוונה אלא אסטרטגיה מתואמת העומדת בהגדרה המשפטית של רצח עם.

הפרות ישראל של המשפט הבינלאומי

התנהלותה של ישראל בעזה מפרה באופן בוטה את המשפט ההומניטרי הבינלאומי ואת זכויות האדם, כפי שקובעו באמנות ז'נבה, המשפט הבינלאומי המנהגי והאמנות הרב-צדדיות:

1. הפרת עקרון ההבחנה

על ידי מיקום נקודות חלוקת הסיוע של ה-GHF בתוך או בסמוך לאזורי פינוי צבאיים – כמו מחסום נצרים וחלקים מרפיח – ישראל מתעלמת מעקרון ההבחנה היסודי בין אזרחים ללוחמים, המעוגן בסעיף 48 של הפרוטוקול הנוסף הראשון לאמנות ז'נבה. משרד זכויות האדם של האו"ם דיווח על 798 הרוגים ליד נקודות סיוע מאז סוף מאי 2025, כאשר לפחות 615 קשורים ישירות לנקודות ה-GHF (רויטרס, 11 ביולי 2025). אנשי צה"ל יורים באופן שגרתי על קהלים אלה, מה שמאשר סיכון מכוון של אזרחים.

2. ענישה קולקטיבית

המצור על עזה, שהוחמר מאז אוקטובר 2023 ונאכף עוד יותר על ידי איסור הגישה לים מיום 12 ביולי 2025, מפר את סעיף 33 של אמנות ז'נבה הרביעית, האוסרת על ענישה קולקטיבית. הדיג היה מקור מזון קריטי בעזה במשך דורות. על ידי איסור לא רק על דיג אלא גם על שחייה בחום הקיץ הקשה – בתוך בתים הרוסים, מחסור במים ובלי חשמל – ישראל גורמת סבל לאוכלוסייה בניגוד לחובותיה המשפטיות ככוח כובש.

3. שלילת חיים שרירותית

איסור הגישה לים, הנאכף עם פקודות ירי על שחיינים ודייגים, מהווה הפרה ברורה של סעיף 6 של האמנה הבינלאומית בדבר זכויות אזרחיות ופוליטיות (ICCPR), המבטיחה את הזכות לחיים. בשילוב עם יריות צה"ל בנקודות הסיוע של ה-GHF, פעולות אלה מייצגות דפוס של הוצאות להורג שרירותיות המהוות פשעים נגד האנושות לפי חוק רומא.

4. ניצול הסיוע ההומניטרי כנשק

ה-GHF, שהוקמה ביוזמה משותפת של ארה"ב וישראל בתחילת 2025 ומופעלת עם אבטחת צה"ל וקבלנים פרטיים מארה"ב, מערערת על עקרונות ההומניטריים של נייטרליות, חוסר משוא פנים ועצמאות. אמנסטי אינטרנשיונל גינתה ב-29 במאי 2025 את ה-GHF כ"בלתי לגיטימית ובלתי

אנושית", וציינה כי היא מפרה את חובתה של ישראל להבטיח את רווחת האוכלוסייה הכבושה. במקום לספק גישה בטוחה לסיוע, ה-GHF חושפת אזרחים לאלימות קטלנית, והופכת את הסיוע ההומניטרי לכלי מלחמה.

פעולות אלה מהוות חלק מאסטרטגיה רחבה יותר ל"יצירת תנאי חיים שנועדו להביא להשמדה הפיזית של עם", בניגוד ישיר לסעיף II(c) של אמנת רצח העם משנת 1948.

כוונת רצח עם: המילים מאחורי המלחמה

הסך המשפטי לרצח עם כולל דרישה לכוונה ספציפית. מנהיגים פוליטיים וצבאיים ישראלים הביעו כוונה זו במונחים חד-משמעיים. שר הביטחון יואב גלנט תיאר את הפלסטינים כ"חיות אנושיות", בעוד שר המורשת אמיחי אליהו הציע להטיל פצצת אטום על עזה. ראש הממשלה בנימין נתניהו הזכיר את הציווי המקראי "זכור את עמלק", קריאה שפורשה היסטורית כמנדט להשמדה מוחלטת.

שר האוצר בצלאל סמוטריץ' הכריז כי "אף גרגר חיטה לא צריך להגיע לעזה", והנשיא יצחק הרצוג הכחיש את חפותם של אזרחים, וטען לאשמה קולקטיבית. שר החינוך יואב קיש אמר בפשטות: "צריך להשמיד אותם". הצהרות של גנרלים בצה"ל וחברי כנסת משקפות את הרטוריקה הג'נוסיידית הזו, כאשר סגן יו"ר הכנסת קרא "למחוק את עזה מעל פני האדמה", ואחר דחק "לשטח את עזה ללא רחמים".

הצהרות אלה אינן חריגות – הן משקפות את מדיניות המדינה. שנה אחר שנה, צעדת הדגל בירושלים מהדהדת בקריאות "מוות לערבים", ומדגישה תרבות של אלימינציה בלב המדינה הישראלית. השילוב של שפה משפילה עם מדיניות שמכוונת להשמיד באופן שיטתי את חיי האזרחים חושף את הכוונה הג'נוסיידית מאחורי פעולות ישראל בעזה.

הימים הקטלניים ביותר בנקודות חלוקת הסיוע של ה-GHF

נקודות חלוקת הסיוע של קרן גזה ההומניטרית הפכו לשדות הרג. כמה מהימים הקטלניים ביותר מאז סוף מאי 2025 כוללים:

- **3 ביוני 2025:** 102 הרוגים, 490 פצועים
- **6 ביוני 2025:** 110 הרוגים, 583 פצועים
- **8 ביוני 2025:** 125 הרוגים, 736 פצועים
- **10 ביוני 2025:** 163 הרוגים, 1,495 פצועים
- **11 ביוני 2025:** 223 הרוגים, 1,858 פצועים
- **12 ביוני 2025:** 245 הרוגים, 2,152 פצועים

אירועים אלה, שאומתו על ידי עיתונאים וצוות רפואי, מראים דפוס חוזר של ירי מכוון על אזרחים שהתאספו לקבלת סיוע. העלייה במספר ההרוגים היא תוצאה ישירה של המיליטריזציה המכוונת של המרחב ההומניטרי.

קריסת מערכת הבריאות בעזה: בתי חולים כמטרות, תרופות חסומות

בזמן שאזרחים נפצעים בנקודות ה-GHF וברחבי עזה, הם לא מוצאים מקלט בבתי חולים – מפני שישראל הפציעה ופגעה בכולם. התשתית הרפואית בעזה הותקפה באופן שיטתי, חדרי ניתוח הופכו להריסות,

יחידות טיפול נמרץ נהרסו, ורופאים, אחיות וחולים נהרגו. ארגון הבריאות העולמי גינה את ההתקפות הללו כפשעי מלחמה.

בשל המצור, תרופות חיוניות, כולל חומרי הרדמה, משככי כאבים ואנטיביוטיקה, אינן זמינות. רופאים נאלצים לעיתים לבצע קטיעות, ניתוחים קיסריים וניתוחים מצילי חיים **ללא חומרי הרגעה או הרדמה**. אכזריות זו אינה נזק נלווה – היא חלק מהתוכנית. פציעת אזרחים בנקודות סיוע ומניעת טיפול מהם משרתת את המטרה הג'נוסיידית הרחבה יותר של ישראל לחסל את אוכלוסיית עזה בכל דרך אפשרית.

חיילים שהונחו לירות על אזרחים: הפרות של החוק והמצפון

בחשיפה מזעזעת שפורסמה ב**הארץ** ב-27 ביוני 2025, מספר חיילים ישראלים העידו כי קיבלו הוראות מפורשות לפתוח באש על פלסטינים לא חמושים שהתאספו בנקודות חלוקת הסיוע של ה-GHF. עדויות אלה מאשרות את מה שדווח על ידי ניצולים ועיתונאים זה זמן רב: אזרחים שעמדו בשלווה בתור למזון ומים הותקפו במכוון, ולא נתפסו בטעות באש צולבת. קצין אחד תיאר את הזירה כ"שדה הרג" והודה כי השתמשו בתחמושת חיה לא להגנה עצמית, אלא לפיזור קהלים בכוח. מדיניות זו של רצח מחושב מפרה הן את המשפט הבינלאומי והן את האתיקה הצבאית.

משפטי נירנברג, שהתקיימו לאחר זוועות מלחמת העולם השנייה, קבעו תקדים ש"ציות לפקודות" אינו הגנה על פשעי מלחמה. חיילים אחראים אישית להתנהגות בלתי חוקית, במיוחד כאשר הפקודות הן בלתי חוקיות בעליל. עקרון זה מעוגן בקוד האתי של צה"ל, המאשר כי לחיילים ישראלים יש לא רק את **הזכות** אלא גם את **החובה** לסרב לפקודות בלתי חוקיות. ירי בתחמושת חיה על אזרחים לא חמושים – במיוחד אלה המבקשים סיוע הומניטרי – אינו אזור אפור: זהו פשע מלחמה. החיילים שצייתו לפקודות אלה, המפקדים שהוציאו אותם, והמדינה שאפשרה מדיניות זו חייבים כולם לשאת באחריות. האחריות המוסרית לא ניתנת להאצלה. גם לא ניתן לקבור אותה תחת הריסות של עם שנמנע ממנו מזון, מים וכבוד.

סיפור קורבן: נורה בזמן שרעב

אני רוצה לשתף כאן סיפור אישי על חבר קרוב שלי, תושב צעיר של עזה, בן 20 בלבד. הוא איבד את כל משפחתו בהפצצה ישראלית ב-2024. מאז, הוא חי לבדו בין ההריסות, מחפש מזון, הולך כסהרורי דרך טראומה. בתחילת יולי 2025, הוא לא אכל במשך ארבעה ימים שלמים. ידיו רעדו מרעב; ראייתו טשטשה; נשימתו הגיעה בנשימות קצרות כשהחום הקיץ בער מעליו. הרעב טרף את גופו. לא הייתה לו ברירה. הוא הלך – או יותר נכון, מעד – לעבר נקודת הסיוע של ה-GHF בנצרים. זו הייתה תקוותו האחרונה.

כשהגיע, הוא מצא את עצמו מוקף באלפי אחרים, נואשים כמוהו. לפתע, ללא אזהרה, כוחות ישראליים פתחו באש. קליעות קרעו את ההמון. הוא נפגע פעם אחת בזרוע, שוב בגב. קליע שלישי חדר לירך שלו. הרביעי ריסק חלק מעמוד השדרה שלו. הוא קרס בחול, משתתק, מדמם, מוקף בצעקות. לא היו אמבולנסים. לא אלונקות. לא חובשים. רק האומץ הגולמי של זרים – פלסטינים אחרים שסירבו להשאיר אותו מאחור. הם נשאו אותו ברגל תחת איום מתמיד של מיקוד מחדש לבית החולים התפקודי הקרוב ביותר. הוא איבד אצבע. ייתכן שלעולם לא ילך שוב. אבל הוא שרד. ולשם מה? כי ניסה לאכול.

איסור הגישה לים כופה תלות ב-GHF

איסור הגישה לים מיום 12 ביולי 2025 ביטל את מקור המזון העצמאי האחרון של עזה. על ידי הפללת הדיג והשחייה תחת איום המוות, ישראל שללה מהפלסטינים סוכנות ודחפה אותם לאפשרות היחידה שנותרה: נקודות ה-GHF. רופאים ללא גבולות דיווחו כי האיסור, שנאכף במהלך קיץ בלתי נסבל עם מעט

צל או מים, החמיר את ההתייבשות, התת-תזונה והייאוש (MSF, יולי 2025). מדיניות זו דוחפת פלסטינים למלכודות סיוע קטלניות – שוללת חלופות מצילות חיים תוך בניית אזורי מוות.

ה-GHF כגלגל שיניים במכונת ההרג הג'נוסיידית של ישראל

קרן גזה ההומניטרית אינה ספקית סיוע נייטרלית – היא גלגל שיניים במכונת ההרג הג'נוסיידית. המבנה שלה מבטיח שאזרחים ייחשפו לסכנה מרבית תחת מסווה של סיוע. איסור הגישה לים, המיליטריזציה של הסיוע והמיקוד השיטתי של נקודות החלוקה מתאחדים לאסטרטגיה קוהרנטית: להשמיד את אוכלוסיית עזה כולה או חלקה.

מניין ההרוגים של האו"ם של 798 בנקודות הסיוע, שגדל מדי יום, מלווה בעשרות אלפים נוספים של פצועים, טראומטיים ומפונים. פעילות ה-GHF – המתבצעת תחת פיקוח צה"ל ותמיכה אמריקאית – הופכת אותה לשותפה לפשעים נגד האנושות. היא מאפשרת רצח עם עטוף בשפה הומניטרית.

מסקנה

פעולותיה של ישראל בעזה – דרך ה-GHF, איסור הגישה לים, המצור המוחלט וההרס השיטתי של מערכת הבריאות בעזה – אינן רק ראויות לגינוי מוסרי אלא גם בלתי ניתנות להגנה משפטית. מדיניות זו מפרה את המשפט הבינלאומי, נורמות ההומניטריות ועקרונות יסוד של כבוד האדם. קרן גזה ההומניטרית, במקום לספק סיוע, מתפקדת כמנגנון השמדה. איסור הגישה לים מיום 12 ביולי כופה על אזרחים לבחור בין רעב למוות כמעט ודאי בנקודות סיוע ממולטרות. ההרס של בתי חולים והמניעה של תרופות מחמירים את הסבל.

העולם חייב לפעול. יש לפרק את ה-GHF. יש לבטל את איסור הגישה לים. יש לבנות מחדש את בתי החולים בעזה ולספק להם אספקה מחדש. ישראל חייבת לשאת באחריות על הקמפיין הג'נוסיידי שלה. שום דבר פחות מהישרדות של עם – ואמינות המשפט הבינלאומי – לא עומד על כף המאזניים.